

PAPA FRANJO

Odnos između euharistije i našega života

Papina kateheza na općoj audijenciji
u srijedu 12. veljače 2014.

Draga braćo i sestre, dobar dan!

U prethodnoj sam katehezi objasnio kako nas euharistija uvodi u stvarno zajedništvo s Isusom i njegovim otajstvom. Sada si možemo postaviti neka pitanja vezana uz odnos između euharistije koju slavimo i našega života, kao Crkve i kao vjernika pojedinaca. Kako živimo euharistiju? Kada idemo nedjeljom na misu, kako je doživljavamo? Je li to za nas tek neko slavlje, činimo li to iz navike, zato da se susretnem s drugima ili da se bolje osjećamo, ili je ipak nešto više?

Postoje vrlo jasni pokazatelji koji pomažu shvatiti kako živimo sve to, kako živimo euharistiju. Ti nam pokazatelji govore živimo li ili ne dobro euharistiju. Prvi je pokazatelj način na koji gledamo i promatramo druge. U euharistiji Krist uvijek iznova ostvaruje sebedarje koje je ostvario na križu. Čitav je njegov život čin potpunog dijeljenja sebe iz ljubavi; zato on voli biti s učenicima i osobama koje je imao priliku upoznati. To za njega znači dijeliti njihove želje, njihove probleme, ono što ih je mučilo u njihovoj duši i njihovu životu. I mi kada sudjelujemo na misi susrećemo razne muškarce i žene: mlade, starije osobe, djecu; siromašne i dobrostojeće; domaće i strance; osobe koje su na misi sa svojim obiteljima i one koji su došli sami... Navodi li me euharistija koju slavim da ih sve doživljavam doista kao braću i sestre? Povećava li u meni sposobnost da se radujem s onima koji su radosni i da plačem sa zaplakanima? Potiče li me da idem siromasima, bolesnima,

marginaliziranima? Pomaže li mi prepoznati u njihovu licu Isusovo lice? Svi mi idemo na misu zato što volimo Isusa i želimo, u euharistiji, biti dionici njegove muke i njegova uskrsnuća. Ali ljubimo li, kao što želi Isus, onu braću i sestre koji su najpotrebitiji? Primjerice, u Rimu smo ovih dana imali priliku vidjeti mnoge društvene nevolje kako zbog kiše, koja je nanijela velike štete čitavim četvrtima, tako i zbog nezaposlenosti, kao posljedice ekonomske krize u čitavom svijetu. Pitam se, i neka se svaki od nas zapita: ja koji idem na misu, kako do doživljavam? Trudim li se pomoći, približiti se, moliti za one koji imaju taj problem? Ili sam pomalo ravnodušan? Ili možda pak mislim samo na to kako da druge ogovaram: jesi li vidio kako je odjeven ovaj, kako je odjeven onaj? To se katkad čini poslije mise, a ne bi se smjelo! Moramo se brinuti za našu braću i naše sestre koji su u potrebi zbog neke bolesti, zbog nekog problema. Dobro je danas misliti na tu našu braću i sestre koji imaju te probleme ovdje u Rimu: probleme zbog tragedije koju je prouzročila kiša i socijalne probleme i probleme s poslom. Molimo Isusa, kojeg primamo u euharistiji, da nam pomogne da im pomognemo.

Drugi – i to vrlo važan – pokazatelj je milost da osjetimo da nam je oprošteno i da smo spremni oprostiti. Ponekad neki pitaju: "Zašto bi se moralo ići na misu kada se zna da je onaj koji ide redovito na misu grešnik kao i svi drugi?" Koliko smo samo to puta čuli! Zapravo onaj koji ide na misu ne čini to zato što želi pokazati da je bolji od drugih, već

upravo zato što osjeća neprestanu potrebu da bude prihvaćen i preporođen Božjim milosrđem, koje se utjelovilo u Isusu Kristu. Ako svaki od nas ne osjeća potrebu za Božjim milosrđem, ako se ne osjeća grešnikom, bolje da ne ide na misu! Mi idemo na misu zato što smo grešnici i želimo primiti Božje oprostjenje i biti dionici Isusova otkupljenja, njegova oprostjenja. Ono "ispovijedam" koje govorimo na početku ne govorimo "pro forma", već je to pravi pokornički čin! Ja sam grešnik i to priznajem, tako počinje misa! Ne smijemo nikada zaboraviti da je Isusova Posljednja večera održana "one noći kad bijaše predan" (1 Kor 11, 23). U onom kruhu i vinu koje prinosimo i oko kojih se okupljamo svaki put se obnavlja dar Kristova tijela i krvi za otpuštenje naših grijeha. Moramo na misu ići ponizno, kao grešnici i Gospodin će nam udijeliti pomirenje.

Posljednji dragocjeni pokazatelj pruža odnos između euharistijskog slavlja i života naših kršćanskih zajednica. Treba uvijek imati pred očima da euharistija nije nešto što činimo mi; to nije naše sjećanje na ono što je Isus rekao i učinio. To je Kristov čin! Krist je taj koji ondje djeluje, koji je na oltaru. To je Kristov dar, koji se uprisutnjuje i okuplja nas oko sebe, da nas hrani svojom riječju i svojim životom. To znači da poslanje i sâm identitet Crkve izvire iz toga, iz euharistije, i ondje se uvijek oblikuje. Neko slavlje može izvana gledano biti besprijekorno, prelijepo, ali ako nas ne dovodi do susreta s Isusom Kristom, postoji opasnost da ne donese nikakvu hranu našem srcu i našem životu. Po

euharistiji, međutim, Krist želi ući u naš život i prožeti ga svojom milošću, tako da u svakoj kršćanskoj zajednici postoji dosljednost između liturgije i života.

Srce nam se ispuni pouzdanjem i nadom kada se sjetimo Isusovih riječi koje se donose u Evandjelju: "Tko blaguje tijelo moje i pije krv moju, ima život vječni; i ja ću ga uskrisiti u posljednji dan" (Iv 6, 54). Živimo euharistiju s duhom vjere, molitve, oprostjenja, pokore, zajedničke radosti, brige za potrebite i za potrebe mnoge braće i sestara, sigurni da će Gospodin ispuniti ono što je obećao! Neka tako bude!